

השבוע יינתן פסקהדין. חווה יערי מצפה לו בפחד איום. מה צופן לה העתיד?

דייה הפחד

בה גרנות. מצבה הנפשי הורע עד כדי כך, שלילה אחד, בבית המעצר, ניסתה להתאכר על-ידי קשירת רצועות-העור של ארנקה סביב צווארה ומתיחתן. היא לא הצליחה להתאכר, והמישטרה הציבה לידה שמירה יומם ולילה. 10 ימים אחרי מעצרה של חווה, נעצרה גם אביבה גרנות. זמן רב היתה זהותה אסורה לפירסום, והיא כונתה על-ידי העיתונאים "האשה באדום". המיפנה בא כאשר אביבה השתכנעה כי מוטב לה לדבר, וסיפרה את סיפורה. כאשר הוצגה עדותה של אביבה לפני חווה יערי, נשברה זו. היא לא יכלה להאמין כי חברתה הטובה, שלה הילי וותה כסף, שאיתה התחלקה בסודותיה ושעליה סמכה, עשתה לה את זה. ואומנם, מאותו הרגע שבו ראתה את השיחזור שעשתה אביבה גרנות, פתחה חווה את פיה ולא סגרה אותו עד סוף המישפט. בכל יום הוטיפה פרטים חדשים, לעיתים סותרים לחלוטין את אלה שגילתה יום קודם. כמהלך עדויותיה השתפכה ודיברה על כל עניין שבעולם, על אמה, ילדיה, בעלה וחברותיה.

היא למדה את חוקיה כלא בדרך הקשה. כאשר סמכה על אסירה שהוכיח נסה לחדרה כי תעביר עבורה מיכתב לאחותה ציפי, מסרה אסירה זו, ציפורה רימר, את המיכתבים לחוקרים, תמורת טובת-הנאה שונות. כל אותו הזמן למדה התובעת המנוסה והמבריקה פנינה דבורין את אופיין של הנאשמות. היא קראה כל פיסת-נייר שנכתבה, ושמעה כל הקי (המשך בעמוד 28)

בחוקר שלה, מישל חדר. באותה תקופה ביקשה חווה ממישל שיהיה עורך-דין שלה, וכאשר הסביר לה כי הדבר אינו אפשרי, נהגה לשפוף לפניו את ליבה ולספר לו דברים שהבטיחה לעורכי-דינה כי לא תשוחח עליהם עם חוקריה.

הסניגורים ביקרו את חווה יותר מאשר מבקרים לקוח רגיל. הם ידעו שהיא זקוקה מאוד לעידוד ולתמיכה נפשית, והם רצו לספק לה זאת. אולם יחד עם זאת התברר להם שאי-אפשר לסמוך אף על מילה אחת שאמרה להם. היא היתה מבטיחה להם, למשל, לא להוסיף ולומר אף מילה אחת לחוקריה, וכבר למחרת היתה מספרת לחדר סיפורים נוספים ומבקשת ממנו שעל הרוח, שכתב על פי דבריה, ירשום תאריך מוקדם יותר, מכיוון שהבטיחה לסניגורים לא לדבר. היא היתה מספרת סיפור אחד, ולמחרתו סיפור אחר, שונה תכלית השינוי.

הדברים הגיעו עד כדי כך, שהסניגורים ישבו לבסוף עם חווה יערי ורשמו מו מפיה את כל התשובות שנתנה לשאלות, מילה במילה, והחתימו אותה על כך.

האשה "באדום"

בתחילה הכחישה חווה כל קשר לרצח. היא אף הכחישה שעברה בכנף. "שקרים של נעבעך", הגדירה זאת אחרי-כך בבית-המישפט. לדבריה עשתה זאת לא כל-כך כדי למלט את נפשה, אלא כדי להגן על ילדיה, אבי

מאותו הרגע האכילה חווה יערי את סניגוריה מרוזים עד תום המישפט. היא היתה לקוחה בלתי-יציבה, היסטרית וחסרת-כישחון. היא היתה נתונה מדי פעם להשפעה של אדם אחר.

לקוחה לא-יציבה

בתחילה פיתחה תלות בשוטרת הצעירה, מלי שחורי, ששהתה איתם כמעט כל הזמן. במהלך החקירות והשיחורים כמעט התאהבה חווה

נאשמת גרנות בא-רשבע כמערב הפרוע...

אגף הנשים בארכיב היה קר, והבדידות והפחד אפפו אותה. באותו שלב ראתה עדיין חווה באביבה גרנות, שטרם נעצרה, את חברתה הטובה ביותר, הגורו שלה, האורים והתומים. באהוד, בעלה, ראתה אויב. השניים היו באותו זמן בהליכי-גרושין. כאשר נפגשה חווה עם עורכי-הדין ששכר עבורה אהוד, הד"ר ערנה קפלן ודרור מקרין, היא שיכנעה אותם שיש להגיש ערר על מעצרה, מכיוון שהכל עליה שהעליל עליה בעלה אהוד. הרוצה להתגרש ממנה בכל מחיר.

אפשר להריח ממנה את הפחד, אומרים אנשים, שפגשו בחווה יערי באחרונה.

פחד איום, כמו של חיה המצפה למאכלת, מציק לנאשמת המפורסמת ביותר במדינה. היא יודעת כי ביום החמישי השבוע יתנו השופטים — חנה אבנור, ישראל גילעדי ויוסף גולדברג — את פסקהדין, העלול לשלוח אותה למאסר-עולם.

לפני שנה בריוק נעצרה חווה, כאשר היתה בדרכה במכוניתה מתל-אביב לירושלים. המעצר היה פיתאומי, למרות שחווה וחברתה, אביבה גרנות, היו במעקב ממושך של המישטרה. מישל חדר, ראש צוות-החקירה של רצח התיירת מלה מלבסקי, החליט לעצור את חווה בצורה דרמטית כל-כך מכיוון שהתעורר בו חשד שהיא עומדת לעולל משהו ל"נאוה", שוטרת סמויה שנשלחה לדוכן את חווה.

מעצרה של חווה יערי היה ביום השישי בבוקר, כאשר בבית-המישפט השלום בתל-אביב לא היו כתבי-עיתונות. אהוד, בעלה של חווה, היה באולם, וכאשר ביקש נציג המישטרה לעצור את חווה, הביע אהוד את הסכמתו. הסניגור, שנשכר על-ידי ציפי, אחותה של חווה, ברגע האחרון, כדי להופיע לדיון במעצר, התפלא מאוד על גישתו של הבעל. כאשר ניסה הסניגור לחקור את אישה-המישטרה ברבר החשד ברצח, מיהר אהוד להשייך, וכך, בהסכמה, הלכה חווה למי עצה הראשון.

ימיה המעצר הראשונים היו נוריים אים לאשה הצעירה והיפה. התא בי